

COMMISSIE VAN BEROEP BETAALD VOETBAL VAN DE KONINKLIJKE NEDERLANDSE VOETBALBOND

1. Het beroep

De tuchtcommissie betaald voetbal (hierna: tuchtcommissie), heeft bij beslissing van 9 september 2021 de heer M. Gonçalves Pinto (hierna: beschuldigde), vrijgesproken van ernstig gemeen spel ten opzichte van een tegenstander tijdens de op 28 augustus 2021 gespeelde wedstrijd Go Ahead Eagles – Sparta Rotterdam.

Tegen deze beslissing heeft de aanklager betaald voetbal (hierna: aanklager) op 13 september 2021 beroep ingesteld. De commissie van beroep betaald voetbal (hierna: commissie van beroep) heeft de zaak mondeling behandeld op 27 september 2021. Hierbij waren aanwezig de aanklager, de secretaris van de aanklager, de plaatsvervangend secretaris van de aanklager en beschuldigde, bijgestaan door de heer K. Valkenburg, werkzaam bij de afdeling P&O en Juridische Zaken van Sparta Rotterdam.

2. Het verloop van de procedure

De aanklager heeft beschuldigde op 30 augustus 2021 tenlastegelegd dat hij zich tijdens de op 28 augustus 2021 gespeelde wedstrijd Go Ahead Eagles – Sparta Rotterdam schuldig heeft gemaakt aan ernstig gemeen spel ten opzichte van een tegenstander. De aanklager heeft beschuldigde daarvoor een schikkingsvoorstel gedaan waarin hij – kort gezegd – voor het spelen van drie (3) wedstrijden, waarvan één (1) voorwaardelijk, wordt uitgesloten.

Dit schikkingsvoorstel is door beschuldigde niet geaccepteerd en de zaak is op 9 september 2021 door de tuchtcommissie mondeling behandeld. De aanklager heeft bij de tuchtcommissie gevorderd om beschuldigde wegens ernstig gemeen spel ten opzichte van een tegenstander te veroordelen en hem een straf op te leggen ter hoogte van het schikkingsvoorstel.

De tuchtcommissie is tot de conclusie gekomen dat het aan beschuldigde tenlastegelegde louter is gebaseerd op de tv-beelden (VAR-registratie) die niet – althans onvoldoende – worden ondersteund door andere bewijsmiddelen in het dossier. Nu in artikel 40 lid 2 van het Reglement Tuchtrechtspraak Betaald Voetbal (hierna: RTBV) bepaald is dat voor een bewezenverklaring ten minste twee – zelfstandige – bewijsmiddelen nodig zijn en aan dit bewijsminimum – naar het oordeel van de tuchtcommissie – niet is voldaan, kon de tuchtcommissie niet tot een bewezenverklaring komen en is beschuldigde vrijgesproken van het aan hem tenlastegelegde.

Tegen de beslissing van de tuchtcommissie heeft de aanklager tijdig hoger beroep ingesteld.

3. De gronden van het beroep

De aanklager geeft aan beroep te hebben ingesteld omdat zij het niet eens is met de beslissing van de tuchtcommissie om beschuldigde vrij te spreken. Ten aanzien van de ontvankelijkheid van het beroep voert zij aan dat het beroep tijdig is ingesteld en voldoet aan de criteria zoals opgenomen in artikel 16 RTBV. Zij kan zich daarnaast niet vinden in wat er namens beschuldigde is aangevoerd met betrekking tot het niet naleven van het VAR protocol. De aanklager betoogt met een verwijzing naar het VAR protocol dat de VAR gehandeld heeft conform de betreffende richtlijnen en bepalingen uit het protocol. De aanklager concludeert dan ook dat zij ontvankelijk is in haar vervolging.

Naar het oordeel van de aanklager heeft de tuchtcommissie beschuldigde ten onrechte vrijgesproken wegens gebrek aan bewijs. Zij licht toe dat vaststaat dat geen van de arbiters op het veld de overtreding heeft waargenomen. Pas na interventie van de VAR is alsnog de rode kaart gegeven. Ten

aanzien van deze omstandigheid heeft de Adviescommissie Tuchtrect Betaald Voetbal (hierna: Adviescommissie) op 29 oktober 2018 het volgende standpunt ingenomen:

“Indien bijvoorbeeld de scheidsrechter, assistent-scheidsrechters en de vierde official een overtreding niet hebben waargenomen maar na interventie van de VAR alsnog voor die overtreding een rode kaart wordt gegeven, is er op dat moment sprake van een bewijsmiddel, de beelden. Het bewijs dat betrokkene de overtreding heeft begaan, dient op grond van artikel 40 lid 2 RTBV te berusten op ten minste twee bewijsmiddelen. Om tot een tuchtrechtelijke veroordeling te kunnen komen in het genoemde voorbeeld, is derhalve aanvullend (steun)bewijs noodzakelijk.”

De aanklager vraagt zich af of dit standpunt van de Adviescommissie juist is. Betoogd zou kunnen worden dat de waarneming van de VAR op grond van de beelden één bewijsmiddel oplevert en dat de verklaring van de scheidsrechter, die op basis van de beelden constateert dat sprake is van een overtreding die een rode kaart oplevert, ook een bewijsmiddel is. In diverse uitspraken wordt door de tuchtcommissie en de commissie van beroep de eigen waarneming van de beelden ook als bewijsmiddel opgevoerd. De bron is weliswaar de tv-beelden, maar waarnemingen en conclusies zijn wel degelijk van verschillende personen. De aanklager volgt de tuchtcommissie wel in de redenering dat de beelden, ook al is sprake van meerdere cameraposities, in dit geval als één bewijsmiddel dienen, omdat de posities niet erg verschillen. Dit zou dus anders kunnen zijn als de cameraposities wel echt vanuit verschillende hoeken zijn.

Zelfs als alle verklaringen op grond van de beelden gereduceerd worden tot één bewijsmiddel, dan nog is er naar het oordeel van de aanklager in deze zaak wel degelijk sprake van een tweede bewijsmiddel. De betreffende tegenstander, de heer Brouwers, heeft schriftelijk verklaard dat hij eerder bij de bal was dan beschuldigde, door wiens actie diens rechterbeen zijn scheenbeen raakte, waarna een blessurebehandeling nodig was. Het feit dat hij niet precies verklaart op welke manier hij is geraakt doet niet af aan de waarde van het bewijsmiddel. De aanklager stelt zich dan ook op het standpunt dat de verklaring van de heer Brouwers goed kan dienen als steunbewijs voor de beelden.

Ter onderbouwing van haar standpunt verwijst de aanklager ten eerste naar het Wetboek van Strafvordering. Ook in het strafrecht geldt de regel van het bewijsminimum. Uitgangspunt is dat een veroordeling moet berusten op bewijs afkomstig uit minimaal twee uiteenlopende bronnen. Niet noodzakelijk is dat dit steunbewijs de verweten gedraging geheel bevestigt, maar afdoende is dat op bepaalde punten (bijvoorbeeld) een verklaring bevestiging vindt in andere bewijsmiddelen. De aanklager licht toe dat het gaat om het geheel van de bewijsmiddelen, tezamen en in onderling verband bezien. In deze zaak leidt dit tot de conclusie dat de bewijsmiddelen – de tv-beelden, de beoordeling daarvan door de scheidsrechter en andere arbiters en de verklaring van de heer Brouwers – in gezamenlijkheid voldoen aan het vereiste van het bewijsminimum.

De aanklager verwijst naar jurisprudentie van de commissie van beroep. In de zaak van de heer Beugelsdijk van 18 oktober 2017, waarbij het geven van een elleboogstoot aan een tegenstander ten laste was gelegd, besloot de tuchtcommissie ook vrij te spreken door een gebrek aan bewijs. De bewijsmiddelen in deze zaak bestonden uit de tv-beelden en de verklaring van de tegenstander. De tegenstander verklaarde dat hij geraakt werd in zijn gezicht, maar hij wist niet met wat en door wie. De commissie van beroep oordeelde dat voldaan was aan het bewijsminimum en kwam tot een veroordeling.

De aanklager concludeert dat sprake is van voldoende bewijsmiddelen die naast wettig bewijs ook de overtuiging opleveren dat beschuldigde zich schuldig heeft gemaakt aan ernstig gemeen spel. De sliding die beschuldigde inzette, op snelheid en met de noppen naar voren, is naar het oordeel van de aanklager buitensporig. Door de manier waarop de sliding werd ingezet nam beschuldigde het risico dat hij de veiligheid van de tegenstander in gevaar zou brengen. Naar het oordeel van de aanklager kan ernstig gemeen spel ten opzichte van een tegenstander dan ook bewezen worden. De aanklager handhaaft de strafeis in eerste aanleg.

4. Het standpunt van beschuldigde

Namens beschuldigde wordt gesteld dat de aanklager in eerste aanleg niet-ontvankelijk had moeten worden verklaard. Daartoe wordt aangevoerd dat de VAR zich bij de overtreding die leidde tot de rode kaart niet heeft gehouden aan de uitgangspunten en procedures voortvloeiend uit het VAR protocol. Uit de geluidsopnames blijkt dat de scheidsrechter en assistent-scheidsrechter beiden duidelijk aangeven dat er sprake is van het spelen van de bal. Uit de videobeelden komt bovendien niet naar voren dat onomstotelijk kan worden aangetoond dat de beslissing duidelijk foutief was. Namens beschuldigde wordt betoogd dat de oorspronkelijke beslissing overeenkomstig het VAR protocol dan ook niet meer kon worden veranderd. Daarnaast wordt aangevoerd dat de VAR buiten zijn bevoegdheden is getreden door in zijn communicatie richting de scheidsrechter aan te geven wat in zijn visie op de beelden waar te nemen is en daarbij een advies te geven. Het voorgaande dient volgens beschuldigde te leiden tot het niet-ontvankelijk verklaren van de aanklager.

Mocht de commissie van beroep de aanklager toch ontvankelijk verklaren, dan verzoekt beschuldigde vrijgesproken te worden. Niet alleen wegens gebrek aan bewijs, omdat het bewijs gebaseerd behoort te zijn op minimaal twee verschillende bewijsmiddelen, maar ook vanwege het feit dat er geen sprake is van ernstig gemeen spel. Namens beschuldigde wordt gesteld dat de tuchtcommissie in haar uitspraak al heeft toegelicht waarom er geen bewijs is om beschuldigde te veroordelen. Beschuldigde sluit zich aan bij deze lijn van de tuchtcommissie.

Ten aanzien van het ten laste gelegde ernstig gemeen spel wordt namens beschuldigde aangegeven dat uit de geluidsopnames blijkt dat zowel de scheidsrechter als de assistent-scheidsrechter, vanuit verschillende posities in het veld, hebben geoordeeld dat in eerste instantie de bal wordt gespeeld. Op de beelden is dit niet goed waar te nemen, maar op grond van twee waarnemingen van arbiters die dicht bij de situatie stonden, lijkt het beschuldigde dan ook dat dit als aannemelijk mag worden beschouwd. Nu ervan uit mag worden gegaan dat in eerste instantie de bal wordt gespeeld en dat pas hierna het contact met de tegenstander plaatsvindt, kan er niet worden gesproken van een onnodig risico. Namens beschuldigde wordt gesteld dat uit de beelden ook blijkt dat de sliding op een normale snelheid en met een normale intensiteit plaatsvindt, waardoor buitensporige inzet gewoonweg niet kan worden bewezen. Dat wordt bevestigd door het handelen van zowel de scheidsrechter als de assistent-scheidsrechter die het spel door lieten gaan.

Indien de commissie van beroep alsnog vindt dat er voldoende bewijsmiddelen zijn en dat er sprake is van ernstig gemeen spel, dan verzoekt beschuldigde matiging van de gevorderde strafeis. Namens beschuldigde wordt betoogd dat de overtreding van ernstig gemeen spel in de praktijk vele verschijningsvormen kent. Beschuldigde heeft de intentie gehad om de bal op een reglementaire wijze te veroveren en de actie waarmee hij dat deed was niet gemeen of hard. Namens beschuldigde wordt gesteld dat hoogstens sprake kan zijn van licht ernstig gemeen spel. Dit zou voldoende moeten zijn voor een vrij milde straf, aangezien de wedstrijd, waarin beschuldigde de rode kaart ontving, ook reeds met 10 man moest worden uitgespeeld. Er wordt tevens gewezen op de strafkaart van beschuldigde, waaruit blijkt dat hij niet eerder een rode kaart heeft ontvangen. Tot slot wordt namens beschuldigde aangevoerd dat de tuchtcommissie in de zaak van de heer Te Wierik bevestigde dat sprake kan zijn van een ongelukkige samenloop van omstandigheden waardoor het been van de tegenstander wordt geraakt. Beschuldigde meent dat in deze zaak hetzelfde geldt, waardoor het beroep onterecht wordt geacht en de uitspraak van de tuchtcommissie in stand zou moeten blijven.

5. De beoordeling door de commissie van beroep

Ontvankelijkheid van de aanklager

Namens beschuldigde is gesteld dat de aanklager niet-ontvankelijk is in de vervolging, omdat het VAR protocol niet nageleefd zou zijn. De commissie van beroep stelt voorop dat slechts in uitzonderlijke gevallen sprake is van niet-ontvankelijkheid van de aanklager in de vervolging. Eerder overwoog de commissie van beroep in de tuchtzaak van 12 maart 2021 als volgt:

“De commissie van beroep stelt voorop dat het niet-ontvankelijk verklaren van de aanklager in de tuchtrechtelijke vervolging wegens gebreken in het vooronderzoek niet nader is geregeld in het RTBV. De sanctie van niet-ontvankelijkheid is daarmee nog niet uitgesloten, maar wel geldt dat deze sanctie dient te worden gereserveerd voor uitzonderlijke gevallen waarin sprake is van zodanig ernstige gebreken in het onderzoek naar het begaan van een tuchtrechtelijk vergrijp dat van een eerlijke behandeling en beoordeling geen sprake meer kan zijn.”

Namens beschuldigde is ten eerste gewezen op het volgende onderdeel van het VAR protocol: *“De oorspronkelijke beslissing van de scheidsrechter wordt niet veranderd, tenzij er sprake was van een duidelijke fout (...)”*. Ten aanzien van dit argument stelt de commissie van beroep zich op het standpunt dat de tuchtorganen niet in een dergelijke beslissing van de scheidsrechter kunnen treden. Ter onderbouwing hiervan verwijst de commissie van beroep naar het standpunt dat de Adviescommissie hierover op 29 oktober 2018 heeft ingenomen:

“Naar de mening van de adviescommissie is het oordeel of sprake is van een “clearly wrong decision”, een ‘bindende beslissing’ van de scheidsrechter in de zin van de Spelregels Veldvoetbal. Dit betekent dat de tuchtrechtelijke organen hierin niet kunnen treden. Indien een tuchtrechtelijk orgaan anders denkt over de overtreding zelf (bijvoorbeeld niet ervan overtuigd is dat het een rode kaart is), dan kan dat tot uitdrukking worden gebracht in de tuchtrechtelijke sanctie (bijvoorbeeld het achterwege blijven daarvan).”

Namens beschuldigde is ten tweede aangevoerd dat de VAR buiten zijn bevoegdheden is getreden door in zijn communicatie richting de scheidsrechter aan te geven wat in zijn visie op de beelden waar te nemen is en daarbij een advies te geven. Nu de enkele niet naleving van het VAR protocol nog niet kan leiden tot niet-ontvankelijkheid van de aanklager faalt het verweer al om deze reden. Bovendien is naar het oordeel van de commissie van beroep het VAR protocol in het geheel niet geschonden. De interne communicatie in het kader van het onderhavige incident is in lijn met wat hierover in het VAR protocol is bepaald: *“De VAR beschrijft aan de scheidsrechter wat er op de herhalingen te zien is en de scheidsrechter zal dan (...)”*. Het oordeel van de VAR dat het om een rode kaart kan gaan is naar het oordeel van de commissie van beroep ook niet in strijd met het VAR protocol. Het enkele feit dat de VAR de scheidsrechter verzoekt de beelden terug te kijken betekent immers al dat er mogelijk sprake is van een overtreding die in aanmerking komt voor het geven van een rode kaart.

De commissie van beroep concludeert dat de aanklager ontvankelijk is in de vervolging.

Het tuchtrechtelijke bewijs

De grond van het beroep is de uitleg van de tuchtrechtelijke regels over het bewijs van een overtreding voor zover vervat in de leden 1 en 2 van artikel 40 RTBV. Die leden luiden als volgt:

“1. Als bewijsmiddelen van een overtreding, genoemd in artikel 19 van dit reglement, kunnen onder meer dienen:

- schriftelijke stukken;*
- verklaringen;*
- tv-beelden.*

2. Het bewijs dat betrokkene de overtreding heeft begaan, dient te berusten op ten minste twee bewijsmiddelen.”

De commissie stelt vast dat het eerste lid een niet limitatieve opsomming geeft van bewijsmiddelen nu wordt gesproken van “onder meer”. Nadere voorschriften over de vorm en de inhoud van die bewijsmiddelen ontbreken in het RTBV. Het tweede lid houdt een regel voor het minimum aan bewijs in. De bewijsminimumregel betreft naar de letter alleen het verbod om een overtreding bewezen te achten aan de hand van één enkel bewijsmiddel. De strekking van die regel is ruimer nu bijvoorbeeld verschillende bewijsmiddelen die in de kern inhoudelijk zijn ontleend aan één enkele bron, bijvoorbeeld meerdere verklaringen over een waarneming van één en dezelfde persoon, niet

toegelaten moeten worden geacht als meervoudig bewijs. Verder geldt het bewijsminimum voor de bewezenverklaring als geheel en niet voor onderdelen daarvan. Het bewijs van (tenlastegelegde) bestanddelen en omstandigheden kan worden gebaseerd op één bewijsmiddel zolang de gehele bewezenverklaring maar rust op verschillende bewijsmiddelen.

Als bewijsmiddelen komen in de onderhavige zaak in aanmerking:

1. De tv-beelden van het incident (VAR-registratie), waarop – naar het oordeel van de commissie van beroep – te zien is dat beschuldigde een sliding maakt waarbij het linkerbeen op de grond rust en het rechterbeen, met de noppen naar voren, de bal hooguit aan de bovenzijde schampt en vervolgens (over de bal heen) het scheenbeen van de tegenstander raakt;
2. De schriftelijke verklaring d.d. 29 augustus 2021 van de VAR, de heer M.B. van der Kerkhof, naar aanleiding van de tv-beelden, zakelijk weergegeven, luidende:

“(...) Ik besluit een aantal herhalingen vanuit verschillende camerastandpunten terug te kijken en zie dat Pinto met zijn rechterbeen een tackle over de bal heen inzet en zijn tegenstander daarbij met de noppen vooruit op het scheenbeen raakt. Ik vind dat sprake is van ernstig gemeen spel, waarbij de gezondheid van de tegenstander in gevaar wordt gebracht. (...)”

3. De schriftelijke verklaring d.d. 29 augustus 2021 van de scheidsrechter, de heer J. van der Laan, naar aanleiding van de tv-beelden, zakelijk weergegeven, luidende:

“(...) Na het zien van de beelden zie ik dat Pinto met zijn tackle op hoge snelheid richting zijn tegenstander gaat en deze met zijn noppen vooruit over de bal zet en op de scheen van zijn tegenstander raakt. Met gevaar voor de gezondheid van de tegenstander. (...)”

4. De schriftelijke verklaring d.d. 29 augustus 2021 van de tegenstander, de heer Brouwers, zakelijk weergegeven, luidende:

“(...) Via een sliding/tackle was ik eerder bij de bal dan Pinto, door wiens actie zijn rechterbeen mijn scheenbeen raakt. Ik kon na een blessurebehandeling de wedstrijd hervatten. Pinto kreeg voor deze actie de rode kaart.”

De commissie van beroep stelt vast dat er sprake is van vier bewijsmiddelen en dat naar de letter de minimumbewijsregel van artikel 40 lid 2 van het RTBV in ieder geval niet is geschonden. Ook van schending van de strekking van deze regel is geen sprake nu het vierde bewijsmiddel volledig op zich staat, terwijl mogelijk de eerste drie bewijsmiddelen door hun samenhang wél als “enkelvoudig” aangemerkt zouden kunnen worden. Het oordeel van de tuchtcommissie dat een bewezenverklaring afstuit op de bewijsminimumregel is dus niet juist. Acht slaande op bovenstaande bewijsmiddelen acht de commissie van beroep een meervoud van bewijsmiddelen aanwezig, door welke voldoende bewezen is dat er sprake is geweest van ernstig gemeen spel.

Met name de strekking van de bewijsminimumregel roept nadere vragen op. Er is sprake van samenhang tussen de eerste drie bewijsmiddelen en naar mate die samenhang groter is kan ondanks de omstandigheid dat er sprake is van drie bewijsmiddelen de bewijsminimumregel gelet op de strekking daarvan onder druk komen. Bovendien rijst de (volledig andere) vraag of beeldregistraties steeds slechts moeten worden aangemerkt als één en hetzelfde bewijsmiddel of dat dit, zoals de aanklager naar voren heeft gebracht, mede afhankelijk kan zijn van de vraag of er sprake is van tv-beelden uit verschillende perspectieven. In het kader van de afdoening van de onderhavige zaak is het nu niet noodzakelijk deze vragen te beantwoorden. De commissie van beroep beveelt wel aan de Adviescommissie Tucht recht Betaald Voetbal aan hierover een opinie naar buiten te brengen zodat de tuchtorganen van de KNVB die opinie bij de besluitvorming in de toekomst kunnen betrekken. Daarbij zou ook de bewijskracht van tv-beelden nader aandacht verdienen gelet op het rechtstreekse karakter

van dit bewijsmiddel. De tuchtorganen kunnen immers door de tv-beelden een incident zelf waarnemen. Over de implicaties zou vervolgens ook het regelgevend orgaan van de KNVB zich kunnen bezinnen.

Ernstig gemeen spel

Gelet op het verweer van de beschuldigde verdient de bewezenverklaring van ernstig gemeen spel vervolgens zelfstandig de aandacht. De commissie van beroep stelt voorop dat op basis van artikel 2.1 onder b van de Richtlijnen genoemd in artikel 21 van het RTBV onder meer *“een tackle, die de veiligheid van de tegenstander in gevaar brengt”* moet worden bestraft als ernstig gemeen spel. Voor de strafbaarheid van ernstig gemeen spel is gelet op artikel 19 lid 2 van het RTBV opzet, schuld, nalatigheid of onzorgvuldigheid vereist.

Naar het oordeel van de commissie van beroep bracht de tackle van beschuldigde – met de noppen naar voren en over de bal heen, waarna het scheenbeen van de tegenstander wordt geraakt – de veiligheid van de tegenstander in gevaar. Dit volgt onder meer ook uit het feit dat een blessurebehandeling bij de tegenstander heeft plaatsgevonden. Het ernstig gemeen spel doet zich hier dan ook voor in de vorm van gevaarstelling. Anders dan namens beschuldigde naar voren is gebracht is in dat geval niet vereist dat sprake is van buitensporige inzet. Het verweer dat daarop betrekking heeft slaagt dus niet.

De commissie van beroep heeft – anders dan de aanklager – niet de overtuiging dat de overtreding opzettelijk is begaan, ook niet in de vorm van voorwaardelijk opzet. Dat staat echter niet in de weg van strafbaarheid. De commissie van beroep is van oordeel dat de beschuldigde onzorgvuldig heeft gehandeld als bedoeld in artikel 19 lid 2 RTBV en daarmee schuld heeft aan de gedraging.

6. De bewezenverklaring

De commissie van beroep acht bewezen dat beschuldigde zich tijdens de op 28 augustus 2021 gespeelde wedstrijd Go Ahead Eagles – Sparta Rotterdam schuldig heeft gemaakt aan ernstig gemeen spel ten opzichte van een tegenstander.

7. De kwalificatie

Het bewezenverklaarde levert op een overtreding van artikel 19 juncto artikel 21 van het RTBV juncto titel I, artikel 2.1 onder b. van de Richtlijnen van het RTBV, te weten het gebruiken van ernstig gemeen spel jegens een tegenstander.

8. De strafoplegging

Bij de oplegging van de sanctie neemt de commissie van beroep de aard en ernst van de overtreding, de strafkaart van beschuldigde en hetgeen bij de behandeling ter zitting naar voren is gekomen in aanmerking.

Alles overwegende ziet de commissie van beroep in dit geval geen aanleiding om de aanklager niet in haar eis – ter hoogte van het schikkingsvoorstel – te volgen. Dit betekent dat een uitsluiting van drie (3) wedstrijden, waarvan één (1) wedstrijd voorwaardelijk met een proeftijd van één (1) jaar, aan beschuldigde wordt opgelegd.

9. De beslissing

De commissie van beroep vernietigt de bestreden beslissing van de tuchtcommissie waartegen het beroep is ingesteld en doet opnieuw recht.

Bewezen wordt verklaard hetgeen onder 6. is vermeld.

Het bewezenverklaarde is strafbaar zoals onder 7. is omschreven.

Beschuldigde is ter zake van eerder vermelde overtreding strafbaar.

Beschuldigde wordt, met ingang van 28 september 2021, uitgesloten van deelname aan competitie-, play-off- en/of bekerwedstrijden van de KNVB tot de dag, volgende op die, waarop het 1e elftal van zijn club drie (3) achtereenvolgende competitie-, play-off- en/of bekerwedstrijden van de KNVB heeft gespeeld, waarvan één (1) wedstrijd voorwaardelijk met een proeftijd van één (1) jaar.

De kosten van de mondelinge behandeling worden ten laste gebracht van de KNVB, in beroep begroot op €450,-.

Aldus beslist op 27 september 2021 door mr. [REDACTED], voorzitter, mr. [REDACTED] en [REDACTED], leden, bijgestaan door mr. [REDACTED], secretaris.